

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 3 1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

Tilbakeblikk: Kommunist i 50 år

Vi bringer i dette nummer annen del av intervjuet med veteranen Magnus Andersen.

- Når og på vilken måte ble den revisjonistiske retningen dominerende innen NKP etter krigen?

- Det er et vanskelig spørsmål - for vi alminnelige medlemmer var ikke helt orientert med alt som foregikk innen ledelsen av partiet. Jeg husker imidlertid at dengang jeg satt i distriktstyret var det en opposisjon i partiet, men den var ikke organisert. Den kom tydelig fram på møtene. På et møte reiste jeg spørsmålet om hvorfor partiet hadde gått så katastrofalt tilbake og hvorfor folk sviktet pressa. Jeg sa at etter min oppfatning var årsaken partiets politikk. Jeg foreslo derfor at dette ble tatt opp til bred debatt for å få klarlagt den virkelige årsaken. Dette ble vedtatt og det ble holdt møter hvor

Demonstrasjon over dommen mot jernarbeiderne ved jernstreiken i 1923.

også folk fra sentralstyret var tilstede. Det ble voldsom debatt. Jeg hevdet at partiet hadde ført en opportunistisk politikk som nærmet seg den politikk sosialdemokratene førte. Av den

Forts. side 8

STILL NYE KRAV OG FØR KAMPEN LOKALT! 25-30% må til!

- 30 % høyere lønn for å få bedre råd?

Slik stiller den borgerlige avisen Dagbladet problemet foran vårens tariffoppgjør i en overskrift den 13. februar i år. Dagbladet er ikke alene om det. I de prognoser som er lagt fram av det såkalte Aukrust-utvalget, slås det åpent fast at selv med store lønnstillegg ved vårens tariffoppgjør vil lønnsarbeiderne få en svært svak økning i sin disponible realinntekt.

Bakgrunnen for dette er på den ene siden at det i det kommende år ventes en rekordartet prisstigning, "en av de

største i historien". Den bereknes til å komme opp i nærmere 15 %. På den andre siden virker skatteprogresjonen slik at selv relativt høye lønnstillegg ikke slår ut i noen særlig økning i den disponible realinntekt.

I tillegg kommer at det nå er på tide for lønnsarbeiderne å rette på det lønnsnedslaget som har skjedd siste år som følge av det toppdirigerte indeksoppgjøret i fjor vår.

Det er nok å ta av! Den internasjonale høykonjunkturen ga i fjor norsk eksportindustri stor avsetning til stigende priser: mens reallønna stagnerte

Forts. side 10

I. MAI 1974

Det vanlige taktiske spill og "drakamper" mellom de forskjellige opportunistiske grupperinger foregår nå for fullt omkring årets 1. mai-arrangementer.

Hittil har det foregått på følgende vis. 22/10-73 blei det vedtatt et slags "program" i Oslo faglige samorganisasjons representantskap. Dette ga uttrykk for borgfred mellom SV og DNA og viser fullt ut at revisjonistene i SV ønsker forening og front med høyresosialdemokratiet på et borgerlig parlamentarisk grunnlag.

Vi kjenner fra før av NKP-medlemmet Rolf Dahl's mangeårige anti-kommunistiske virksomhet og i særdeleshet hans

Forts. side 8

Valget i England

I sitt valgmanifest uttalte den liberale lederen Jeremy Thorpe bl.a. følgende: "Dette landet kan ikke styres verken av høyre- eller venstreekstremister som skaper splid blant folket - det må ledes av en regjering som det ikke kan herske tvil om er nøytral, som fører en

før valgdagen: Formannen i det britiske industriarbeiderforbundet, Campbell Adamsen, gikk til angrep på den berømte Arbeidstvistloven som Heath gjennomførte i 1970 (se nr.2, 1974, av d.r.A.) og som dengang ble applaudert av samtlige arbeidsgivere. Han har i mellomtiden

rettferdig politikk og som er uavhengig av særinteresser."

Dette sitatet er et konsentrert uttrykk for hva som er det britiske borgerskaps hovedproblem: Mangel på et sterkt og handlingsdyktig statsapparat som kan holde orden - ikke bare på en militant arbeiderklasse, men også på de stridende fraksjoner innen borgerskapet.

Som nevnt i nr.2, 1974, av den røde Arbeideren er Heath en politisk fortidslevning som har vist seg totalt uskikket til å ivareta totalkapitalen og det samlede borgerskaps interesser. Arbeidstvistloven og den hysteriske konfrontasjonspolitikken overfor gruvearbeiderne fratok regjeringen og Staten ethvert skinn av den nøytralitet det borgerlige statsapparatet gjerne vil sole seg i. Ikke tilfeldig kom valgkampen i hovedsak til å dreie seg om hvem som splitter og hvem som best kan holde nasjonen sammen. Det var derfor (ikke annet enn) helt selvfølgelig at Heath og Wilson med sine skitne hender måtte avgi et skred av stemmer til den rene og ubesudlede, den "klasseløse" politiske jomfru Jeremy Thorpe. Ikke bare småborgerskapet og mellomgruppene, men også deler av kapitalistklassen støttet det liberale partiet.

Heath gikk til valg for å styrke Staten og dens autoritet. Valget fikk det stikk motsatte resultat; oppsmuldringstendensene er åpenbare, og ikke noe parti fikk flertall i Parlamentet. Borgerskapet vil nok vite å trekke lærdom av fadesen: Den borgerlige staten kan ikke styrkes ad parlamentarisk vei.

Kapitalistenes mistillit til Heath-regjeringens politikk kom klart til uttrykk i holdningen deres til gruvearbeidernes krav. Forsøket fra en del framtrедende kapitalister utenfor gruveindustrien på å ordne opp i konflikten på egen hånd ved å tilby gruvearbeiderne lønnspålegg fra sine egne lommer, er vel en temmelig selsom historie. Et annet og viktigere tegn på kapitalistenes illoyalitet overfor Heath kom to dager

satt seg godt inn i korporativismens evangelium og anbefaler nå varmt nye lover som skal basere seg på samarbeide mellom arbeidsgiverne og fagbevegelsen. Den misjonæren som skal ut blant britiske arbeidere og vinne dem for dette budskapet heter selvfølgelig Harold Wilson.

Både den nyutnevnte statsministeren og framtrедende representanter for fagbevegelsen går nå rundt og mumler om en

"sosial kontrakt" mellom Arbeiderpartiet og fagforeningene. Detaljene i dette opplegget er foreløpig ukjente for undertegnede, men hovedinnholdet hersker det ingen tvil om: Staten og fagforeningene skal i fellesskap sørge for å holde lønningene nede. Det er Heath's arbeiderfiendtlige politikk som videreføres, blankpusset og smykket med vakre fraser.

Det er imidlertid langt fra sikkert at arbeiderne vil la seg lure. Wilson har brent fingrene før ved å forsøke seg på en slik "inntektspolitikk". Den britiske arbeiderklasse har god hukommelse, og derfor har Wilson ingen høy stjerne blant arbeiderne - snarere tvert imot - og det er Wilson selv klar over. Det er taktikeren Wilson på sitt mest utpekulerte som har gitt Arbeiderpartiets mest omtalte figur blant de fagorganiserte, Michael Foot, stillingen som arbeidsminister.

Men både denne og de andre oppgavene borgerskapet har pålagt Wilson som regjeringssjef kan bli for store selv for denne unike mester i opportunistens kunst. Gruvearbeidernes vellykte streik ser allerede nå ut til å ha oppmuntret andre grupper til å ta opp kampen for å ta igjen det de har tapt gjennom prisstigningen. På dette punkt har ikke Heath vært uten teft.

Wilsons oppgave blir som regjeringssjef og parlamentarisk taktiker og opportunist å hindre at den politikken han som folketribun og generøs landsfader sto for under valgkampen ikke blir gjennomført, men uten å miste ansikt og uten at pipa faller ut av munnen. Det er sannsynlig at vi i de kommende måneder får oppleve et ganske subtilt spill med symboler fra hans side.

Forts. side 5

LIP: En seier for arbeiderklassen

IMOT OPPSIGELSER

IMOT OPPSPLITTING AV BEDRIFTEN

FOR RETTEN TIL ARBEID

var LIP-arbeidernes krav, og de blir etterkommet gjennom det kompromisset som er inngått mellom LIP-arbeiderne og et nytt fransk-sveitsisk konsern, eller holdingkompani. Denne avtalen blir kommentert på forskjellig vis i de ymse avisene alt etter politisk oppfatning, men selv de mest arbeiderfiendtlige må motstrebende innrømme at det stort sett er en seier for arbeiderne. Den

lokale fagforeningslederen for den nest største landsomfattende fagforeninga CFDT, Piaget, sier om avtalen: "Å si at vi er fornøyd er vel overdrevet, men vi har oppnådd maksimum av det oppnåelige." Og avtalen er blitt underteknet av 92% av arbeiderne, (dvs. 650 mot 16, som avholdt seg fra å stemme og 3 stemte imot).

Slik blir avtalen - kompromisset - kommentert i "L'Humanité Rouge":

LIP-arbeidernes kompromiss er en seier for arbeiderklassen.

Gjennom sin 10 måneder lange kamp har LIP-arbeiderne bevist konkret at arbeiderklassen kan ta sin sak i egne hender og føre kamp for sine klasseinteresser, for sine fundamentale krav: "Ingen oppsigelser", "Ingen oppsplitting av bedriften", for retten til arbeid. Takket være sin fasthet, sin oppfinnsomhet når det gjaldt forskjellige former for kam-

pen mot utbytterkapitalismen, på tvers av det borgerlige lovverket, - den nasjonale støtten de har fått, fra arbeiderklassen, fra folkemassene, har LIP-arbeiderne - når en tar i betraktning vilke krefter de sto overfor - greid å nå fram til et seierrikt kompromiss.

Ved å ta med i beregninga de motsetningene som finnes innafor monopolist-

Forts. side 4

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

Enhet på klassekampens grunn

Kommunistisk Arbeiderforbund har som sin fremste målsetting å bygge et kommunistisk parti i Norge. Stilt overfor denne store og krevende oppgaven er det at vi legger opp vår agitasjon og propaganda i arbeiderklassen, den klassen som ut fra sin samfunnsmessige stilling vil bli kapitalismens banemann.

Det kommunistiske partiet er det våpen som arbeiderklassen må framskaffe for å oppfylle sin historiske oppgave, å knuse kapitalismen og opprette proletarietets diktatur.

I dagens Norge er arbeiderklassens store flertall under innflytelse av sosialdemokrater og småborgerlige sosialister. L.O. som opprinnelig var arbeiderklassens egen kamporganisasjon, er blitt et velsmurt og effektivt undertrykkelsesapparat for borgerstaten og kapitalistene. Sosialdemokratenes klassesamarbeidspolitik har på alle områder tatt sikte på å passivisere arbeiderklassen og forsøke å ødelegge dens kampkraft, samtidig som borgerskapet gjennom rasjonalisering, tidsstudier og tvangslover i arbeidslivet stadig har økt undertrykkelsen og utbyttingen. Det såkalte "velferdssamfunn" som sosialdemokratene berømmer gjennom svulstige fraser, har for arbeiderklassen ikke betydd noe annet enn reallønnsenkning, hardere arbeidsvilkår og knebling av streikeretten. Bare sosialfascistene i D.N.A. og L.O.-apparatet kunne klare å ødelegge arbeiderklassens faglige organisasjoner og binde dem til borgerskapets statsapparat. De kunne klare dette fordi de drev sitt spill innenfor arbeiderbevegelsen, under dekke av å ivareta arbeiderklassens interesser, samtidig

som de i over 30 år gjennom sin "arbeiderregjering" administrerte borgerstaten.

E.E.C.-kampen og sosialfascistenes rolle som borgerskapets viktigste støttespillere for medlemskap bidro på en avgjørende måte til å svekke deres dominerende stilling i arbeiderbevegelsen. Framvoksten av S.V. betød en markert endring i styrkeforholdet mellom den borgerlige og småborgerlige arbeiderbevegelse. For arbeiderklassen innebar det imidlertid ikke noe annet enn at venstre-sosialdemokratiske og småborgerlige sosialister trådte fram på scenen som rivaler til de gamle klasseforræderne, og som kapitalens siste skanse. Småborgervenstres politikk er ikke noe annet enn en ny og skjebnesvanger blindgate for de arbeidere som er på oppbrudd fra det tradisjonelle sosialdemokrati. I virkeligheten klamrer de seg til den samme statsmakt og den samme reformpolitikk som sosialdemokratene. Nasjonalisering og statsdrift innen det kapitalistiske samfunnet er også for dem et viktig reformkrav, mens det i praksis bare innebærer økt korporativisering.

Slik er den konkrete situasjon innen arbeiderbevegelsen. Trass i at arbeiderklassen er den største klassen og den klassen som skaper verdiene i samfunnet, står den enda uten en organisert fortropp. Kommunistisk Arbeiderforbunds oppgave er å bidra til å utvikle arbeiderklassens egen organisering, uavhengig av borgerskapets og småborgerskapets organisasjoner. Vi avviser de som i dag slår om seg med fraser om "enhet på venstresida", men som egentlig mener enhet på småborgerskapets premisser, likesåvel som vi avviser Skånland-utvalgets innstilling og sosialdemokratiets kollektive medlemskap i D.N.A.

Det sies om Kommunistisk Arbeiderforbund at vi splitter "arbeiderbevegelsen". Det er helt riktig i en viss betydning. Vil vil virkelig splitte progressive D.N.A.-velgere ut fra Bratteli og Aspengrens sosialfascistiske politikk, likesåvel som vi vil splitte ærlige S.V.-sympatisører fra Gustavsens og Larsens illusjonspolitik. Dette er nødvendig for å få en kjempende enhet på arbeiderklassens egne premisser, på klassekampens grunn. Vi stiller arbeiderklassens kamp mot hele borgerskapet - klasse mot klasse - opp som det ledende og bestemmende prinsipp, fordi all historisk erfaring viser at det er bare denne kampen som kan føre til endelig seier.

Innen arbeiderbevegelsen står tre retninger mot hverandre, det borgerlige sosialdemokrati, den småborgerlige sosialismen og den revolusjonære kommunismen. De to førstnevnte retninger står, trass i store ulikheter, på den reformistiske grunn som dømmer arbeiderklassen til lønnsarbeid innen den kapitalistiske privateiendommens rammer, den tredje retningen har som perspektiv og målsetting fullstendig å tilintetgjøre kapitalismen og bygge sosialismen.

Arbeiderne står nå foran en ny 1.mai-feiring. Påny opplever en krangel og tautrekning mellom sosialdemokratene og småborgervenstre, og innen småborgervenstre mellom S.V. og A.K.P., om hvilke paroler og hvilke personer og hvilke komiteer som på den best mulige måten kan servere klassesamarbeid og illusjonspolitik. For Kommunistisk Arbeiderforbund betyr ikke denne kampen noe mer enn nok en anledning til å avsløre de forskjellige borgerlige og småborgerlige fraksjoners spill.

Vår oppgave 1. mai blir å kjøre fram den kommunistiske linje i skarp kontrast til borgerlige og småborgerlige utkjør. Vi vil, i pakt med 1.mai-dagens stolte og revolusjonære tradisjoner, bruke arbeiderklassens egen dag til å agitere og propagandere for marxismen-leninismen og for bygging av et kommunistisk parti.

Kommunistisk Arbeiderforbund kjemper målbevisst for å trekke den delen av arbeiderklassen som er på oppbrudd fra sosialdemokratiet, i revolusjonær retning. Blant disse finnes det sterke krefter som søker etter et alternativ til klassesamarbeid og sosialdemokratiets borgerlige politikk. For hvert nytt framstøt fra borgerstaten mot arbeiderklassen vil denne bevegelsen vokse. Ledelsen i S.V. og dets haleheng i A.K.P.-gruppen gjenspeiler ikke denne bevegelsen, men tvert i mot kapitalkreftenes oppdemningsforsøk mot den bølge av mistillit som de ikke lenger kan mestre på samme måte som tidligere. Denne spontane kampen mot arbeidskjøperne og borgerstaten tar vi sikte på å utvikle i bevisst revolusjonær retning.

Kommunistenes aktive propaganda og agitasjon foran 1. mai sikter mot en kjempende enhet på klassekampens grunn. I tiden framover vil derfor alle K.A.s medlemmer og sympatisører arbeide for å utvikle et proletarisk alternativ til klassesamarbeidsmønstringene 1. mai.

I stedet for økonomistiske og reformistiske illusjonsparoler vil vi gi 1.mai-feiringen politisk perspektiv og målsetting. Ut fra dette har Kommunistisk Arbeiderforbund stilt opp tre hovedparoler som kort sammenfatter vår politikk.

Vi oppfordrer klassebevisste arbeidere til å slutte opp om det revolusjonære 1.mai-arbeidet under disse paroler:

NED MED KAPITALISMEN. FOR SOSIALISMEN !
NED MED KLASSESAMARBEIDET. FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN !

NED MED IMPERIALISMEN. FOR DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN !

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Malmøyn.28, Bekkelaget, Oslo 1.
Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4,
Torgenholtet, 2010 Strømmen.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt.10,B, 3000 Drammen.

Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12,A,
4600 Kristiansand S.
Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.
Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020, Tromsdalen.

Gra---

Det er ikke greit å bli gammel - ikke for alle. For noen er det helt naturlig - det er noe en blir om en lever og har helsa lenge nok, men for andre er det en tragedie - stor tragedie. Jeg tenker på de store i samfunnet, de som så gjerne vil fortsette å være store--.

Haakon Lie har et langt liv beveget seg i grenseområdet mellom løgn og sannhet og balanseevne har han hatt i stort monn. Der har han vandret, tatt lange, festlige turer inn i løgnens rike - for så å ta noen småturer i sannhetens.

Løgn er et ord som virker så brutalt og ukultivert. Derfor er det vanlige mennesker som bruker det. Politikerne kaller det demagogi. Da høres det finere ut - nesten fornemt og akseptabelt.

*
*
*

Haakon Lie har som kjent vært sjefs-demagog i Partiet en menneskealder, stillferdig og beskjeden har han gjort jobben sin og av og til har han gjort det riktig godt.

Men alt har en ende her i verden. Selv Haakon Lie er underlagt naturens lover. Kanskje mener han noe annet selv, men han er blitt gammel og på slutten av en sterkt dalende karriere. Først ble han helt ut av den posisjonen han hadde i det partiet han følte seg som bæresøyle av og nederlagene har rast nedover ham. For ikke å legge stein til byrden, skal vi bare forsiktig antyde EEC-saken. Nå går gallupp-tallene for partiet sterkt nedover. Alt blir svartere for ham.

Det er mange gamle som forandrer seg. De får problemer med å befinne seg i vår tid og i vår verden. Tilsynelatende er Haakon Lie den gamle og godmodige mann i full balanse, elskverdig og kultivert, men kanskje dette bare er utenpå.

Derfor synes jeg at man gjør den gamle mannen urett ved å ta ham alvorlig. En gjør ham en bjørnetjeneste ved å bruke ham i seriøse program i TV og radio. Han hører hjemme i underholdningsavdelingen. Der kan han fortsatt hevde seg godt.

Kanskje mange mener noe annet, men det går framover. Det er da et framskritt at en ikke lenger kan Haakon Lie av seg et eller annet og bli hørt.

Vi skal imidlertid være gla for det Lie har gjort. Arbeiderpartiet er neppe det. Ingen har vel som han vekket venstrefløyen i norsk politikk og ingen har avslørt sosialdemokratiet slik som han.

Lip *** Forts. fra side 2

borgerskapet, og uten å nære noen illusjoner angående de kapitalistiske utbytterne, har de gitt Frankrikes første-lejonær (Messmer) et kraftig slag på munnen. Messmer har jo ved flere høve erklært at "LIP, det er slutt. Det er avgjort." Nå må han ta det i seg igjen, for arbeiderne på LIP-fabrikken har vist at LIP er ikke slutt og at tingene aldri mere vil bli som før.

Denne kampen har styrket proletariats klassebevissthet også i andre sosiale lag, til og med i småborgerskapet.

+)Vår anm.: "Ja, slik står det i artikkelen. Vi forstår ikke hva artikkelforfatteren mener med denne setningen. Proletariatet kan jo ikke heve sin klassebevissthet i andre samfunnsklasser. Skulle det være alvorlig ment ville man jo være inne i nettopp den forvirring som revisjonismen og den småborgerlige sosialismen sprer om klassene og deres historiske bakgrunn. Vi velger å oppfatte situasjonen slik at proletariatet har styrket sin klassebevissthet og sin autoritet overfor andre samfunnslag og også blant småborgerskapet. Det vil også kunne innebære at det proletariske klassestandpunkt vinner innflytelse innen disse lag slik at flere av f.eks. småborgerskapet forlater sin klasses standpunkt og går over til proletariats standpunkt. Det dreier seg altså

om individuelle reaksjoner på LIP-arbeidernes kamp."

Den gjenklang, de utslaga den har gitt seg landet over, beviser det. Hovedsaken ved det hele - og det blir ikke sett på med blide øyne av visse folk - det er at arbeiderne sjøl under hele denne klassekampen har vært det avgjørende element. Beslutningen om å gå til streik, de forskjellige initiativ under kampen, iverksettinga av aksjoner, analysen og forkastinga av Giraud-planen, analysen av den siste Neuschwander-planen og dens godtaking av 92% av arbeidsstokken, behager aldeles ikke revisjonistene i CGT og PCF.

Generalforsamlingene, aksjonskomitéene, streikestøttekomitéene, - kort sagt alle de former for kamp som ligger nær opp til Pariserkommunens, smaker ikke de revisjonistiske lederne i FKP og CGT som påny har demonstrert sin borgerlige verdensanskelse.

En av sjefene for revisjonismen, en viss herr Krasucki, skriver i den "hvite" Humanité en artikkel med titelen: "Lip - åpenhertig og klar tale" - (som om det var mulig innafor revisjonismen) og der manipulerer han med tall i avtalene med henholdsvis Giraud og Neuschwander for å komme bort fra det egentlige grunnleggende problemet i det seierrike kompromisset: "Ingen oppsigelser,

ingen oppsplitting", dvs. et positivt resultat av arbeidsproblemet som sikrer arbeid for LIP-arbeiderne og som viser de andre arbeidere (også hos oss) veien de må følge.

Denne fyren, Krazucki, kan jo ganske riktig vanskelig hevde Lip-arbeidernes klassestandpunkt ettersom arbeiderne på Larousse trykkeriet i Paris hadde de samme slagordene som LIP-arbeiderne: "Ingen oppsigelser, "Ingen oppsplitting", men i denne bransjen av trykkerifaget hadde revisjonistene flertall. Likevel måtte de ro kraftig og til og med tilkalle generalsekretæren i FKP, Marchais, for å få igjennom sin klassesamarbeidslinje. Resultat: trykkeriet Larousse lukker den 15. februar 1974, med revisjonistenes signatur under avtalen.

Altså to diametralt motsatte holdninger, klassekamplinja (LIP) og klassesamarbeidslinja (Larousse).

Derfor angriper Krazucki voldsomt den sosialistiske fagforeninga CFDT for å få uttrykk for sitt hat til LIP-arbeiderne: "De lokale ansvarshavende i CFDT har spilt en ekstremistisk rolle... Det er virkelig beklagelig at CFDT og metallavdelinga som hittil har hatt et riktigere syn på tingene har fulgt opp, det er en feil."

Enhver ærlig arbeider vet at det er "grasrota" som i alle høve avgjør kampen som skal føres eller utfallet av et kompromiss. At CFDT som landsorganisasjon har spilt sin rolle i kampen er dens fulle rett, men har den spilt en positiv eller en negativ rolle? Vi mener for vår del at dens rolle har vært mere positiv enn negativ. Mens landsorganisasjonen CGT (revisj.) har spilt en helt ut negativ rolle... Det som den moderne revisjonismen ikke tåler, er å se at dens rolle i klassekampen stadig reduseres, og Krazucki gir - i revisjonismens navn - uttrykk for sin forakt for massene når han krever at "Kampene for arbeidernes krav bare skal ledes av fagorganisasjonene".

Deretter holdt CFDT en pressekonferanse den 1. februar, der generalsekretæren, E. Maire, bl.a. presiserte følgende: "Utnyttinga av motsetningene innafor kapitalismen er et gammelt, et historisk våpen i arbeiderklassens kamp. De som i dag med sure miner synes å vilje forkaste dette våpenet er i hvert fall revisjonister i forhold til de teoriene de foregir å forsvare". Vi (marx-

ist-leninister) kan i hvert fall bare glede oss over denne innstillinga som gir vann på vår mølle.

La oss sørge for at vi i hver eneste klassekamp raskest mulig får revet arbeiderklassen bort fra denne den moderne revisjonismens borgerlige ideologi som er hovedhindringa for forberedelsen til den proletariske revolusjon.

Utdrag av avtaleprotokollen for LIP-arbeiderne.

Etter forhandlinger som har pågått i 3 dager mellom fagforeningene CGT - (revisjonistisk, leder Marchais) og CFDT (sos. - leder Mitterand), og CGC

PRESSEMELDING

Representanter for de forskjellige kommunistiske ungdomsgruppene har på et møte i Oslo 23-24 mars 1974 tatt det første skrittet på veien mot en enhetlig og landsomfattende ungdomsorganisasjon. Denne organisasjonen vil ha som sin hovedoppgave å gjenreise Norges Kommunistiske Ungdomsforbund og organisere arbeiderklassens ungdom i klar front mot borgerlige og småborgerlige organisasjoner som Unge Høyre, Unge Venstre, AUF, SVU og Rød Ungdom. Vi vil bygge videre på de beste revolusjonære tradisjonene innenfor den norske arbeiderbevegelsen.

En av de viktigste oppgavene blir derfor å bekjempe den opportuniste som førte til NKUs utarting etter krigen og dets endelige likvidering i 1969.

De nye kommunistiske ungdomsgruppene navn blir Marxist-Leninistiske Ungdomsgrupper (MLU) og avisa Ungkommunisten blir dens hovedorgan.

MLU-gruppene er Kommunistisk Arbeiderforbunds ungdomsorganisasjon og vil, under ledelse av K.A., arbeide for å mobilisere arbeiderklassens ungdom for sosialismen og mobilisere ungdommen til aktiv støtte for arbeidernes klassekamp.

På ungdomskonferansen ble det vedtatt et politisk og organisatorisk handlingsprogram som trakk opp retningslinjene for arbeidet framover.

De allmenne hovedoppgavene er:

1. Studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.
2. Kamp for det proletære klassestandpunktet.
3. Kamp mot opportunisten.

I tillegg til disse allmenne oppgavene ble det stilt opp følgende dagsaktuelle oppgaver:

1. Kamp for arbeiderungdommens politiske og økonomiske interesser.
2. Den anti-imperialistiske kampen.
3. Kamp mot borgerlig indoktrinering i skolen.
4. Utdanne kommunistiske kadre under Kommunistisk Arbeiderforbunds ledelse.

Spartacus-gruppa i Tønsberg var også representert på møtet og har vedtatt å slutte seg til MLU-gruppene.

Tilstede på møtet var også observatører fra Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslag.

Marxist-Leninistiske
Ungdomsgrupper
Arild Amillom
Formann.

(kader-organisasjonen) på den ene sida og M. Bidegain, representant for det fransk/sveitsiske "holdingkompaniet" som skal overta bedriften LIP, ble det satt opp en protokoll som blei godtatt av 92% av de frammøtte LIP-arbeiderne (669).

Den nye avtalen går ut på opprettelsen av en ny klokkefabrikk med tilhørende mekanikk og gjenopptaking av virksomheten i de sivile og militære avdelingene med tilhørende mekanikk. Det tas også sikte på å vedta et stort budsjett for forskning, en dynamikk som regjeringsplan fullstendig mangla.

Regjeringas plan hadde forutsett at 989 arbeidere skulle gjeninntas og 160 oppsies uten utsikt til nytt arbeid. Nå går planen ut på at 300 blir inntatt i mars måned og 200 i juni. Resten inn-

skrives på opplæringskurs for ansettelse ved den nye bedriften i løpet av året. Dersom utvidelsen ikke gjør det mulig å ta inn alle de resterende, blir disse prioritert i 2 år, og sikres imens arbeid i Besançon og omegn på samme betingelser som tidligere i LIP.

De betingelsene som LIP-arbeiderne har kjempa for i 10 måneder blir altså oppfylt, bortsett fra den automatiske indeksreguleringa som erstattes med tre måneders revidering. Andre punkter skal diskuteres med den nye ledelsen. Til slutt heter det at denne protokollen bare er en etappe og at det er nødvendig fortsatt å være fullt mobilisert for at alle LIP-arbeiderne skal gjenfinne sin plass ved den fabrikk som de har forsvart i 10 måneder.

Valget...

Forts. fra side 2

Særlig i EEC-saken ser dette ut til å bli tilfellet. Beklageligvis for Wilson ble det flertall i det nye Parlamentet for Arbeiderpartiets program om å oppta nye forhandlinger med Fellesmarkedet. Denne programposten ble trumfet gjennom av partiets masser på landsmøtet; flertallet både i parlamentsgruppa og i regjeringa er i virkeligheten frelste EEC-tilhengere. Utenriksminister Callaghan og den spesialutnevnte rådgiver for Europa-saker - begge sterkt pro-EEC - har allerede forsøkt å omgjøre spørsmålet om medlemskap til et spørsmål om "fornuftige samtaler" med EEC-partnerne for å oppnå en justering av tollsatsene for import på landbruksvarer. (Pristigningen på landbruksprodukter har vært enorm etter Englands inn-treden i EEC.)

Et annet kinkig problem for Wilson blir inflasjonen. Det var dette spørsmålet Heath vant valget på i 1970, og det var dette samme spørsmålet Wilson vant på nå i 1974. Det politiske innholdet i slike tragikomiske skjortebytte er ikke så vanskelig å gjennomskue.

Wilson har i valgkampen vært den lille manns talsmann. Han skal ta et krafttak på sosialsektoren; barnetrygda, pensjonene, matsubsidiene og husleiestøtten skal økes. Det er en almen borgerlig lærdom at økte statsutgifter fremmer inflasjonen, særlig når budsjettene går med underskudd, noe som har vært tilfellet i England i de senere år. Men samtidig med dette lille dryss av

manna over samfunnets fattigste skal han ta fatt på - som i 1964 - å rette opp en betalingsbalanse som bærer bud om en økonomi på avgrunnens rand. Englands kardinal-problem etter krigen - den teknologiske tilbakegangen - gjør seg stadig gjeldende gjennom slike dundrende underskudd i forholdet til utlandet. Og hvem skal betale utgiftene til denne operasjonen? Kapitalistklassen? Neppe. Selv om Wilson har bebudet økte skatter på høye inntekter og høyere formueskatt vil nok restaurasjonen av nasjonaløkonomien nå som i forrige Wilson-periode (1964-70) skje på arbeiderklassens skuldre. Valgkampens mange fraser om å "holde nasjonen sammen", om å "arbeide sammen" (Wilson), blir nok velbrukte refrenger til all den englesang om demokrati og frihet som borgerskapet gjerne stemmer i med ved slike anledninger. Og om Wilson mislykkes i å hindre at krisen forverrer seg, noe som er sannsynlig, kan forsangeren i dette koret komme til å hete Enoch Powell. At de rene fascistiske toner kan komme til å lyde over liberalismens vugge i ganske nær framtid, er en svært realistisk mulighet.

Hvordan er så arbeiderklassen rustet til å møte disse harde tider? Gruvestreiken ble kronet med seier; syndikalismen har feiret en ny triumf. Politisk er klassen våpenløs og desorganisert. Fortvilelsen er merkbar: Den sunne og økende mistro til sosialdemokratiet er gått over til mistro til politikk overhodet. Hvem har mest skyld i denne elendigheten, Trotski eller David Hume?

J.L.

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom - Bærum
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

Vi bringer her siste del av Michelle Loi's omtale av 7.Mai-skolen.

Når det gjel-

der de intellektuelles anstrengelser for å stå imot privilegier og "makten og æren", glemmer en alt for lett arbeidermassenes innsats for raskest mulig å bli bevisste, modige og ansvarsfulle intellektuelle som det er umulig å føre bak lyset. Noen har våget å hevde, uten frykt for å bli til latter, at den store proletære Kulturrevolusjonens politikk gikk ut på å sette "gatefeierne" inn i ansvarlige stillinger, og gjøre de intellektuelle til gatefeiere. Men over både de gamle og de nye "feierne" skulle da naturligvis de gamle maktens herrer stå befridd for begge. Ingen karrikatur kunne være verre av det som virkelig foregår i Kina, konstaterer M. L. Det er nettopp det motsatte som foregår der, nemlig at intelligensen tar makten, ikke vilken som helst intelligens, men massenes intelligens. Det er meget sjelden at intelligensen har

Hvor kommer denne tiltroen til gatefeiere og kokkekoner fra, spør hun, og svarer: Fra det faktum at når proletariatet blir frigjort vil deres naturlige anlegg for tenkning uunngåelig komme til å utvikles stadig mer. Intet geni er medfødt. Det er alltid et svar på massenes lengsler, det gis drømmer eller aspirasjoner, det gis intet geni som ikke er i takt med massene og tjener dem. En intellektuell i dagens Kina, skriver M.L., (og en intellektuell av i dag er ikke morgendagens) er en som uten forbehold aksepterer at han (eller hun) en dag, og helst snarest mulig, skal miste ikke bare sin overlegenhet - hva enten den er reell eller innbilt - men i det hele tatt all "forskjell" fra de andre i den stigende bølgen av nye intellektuelle. De som aner framveksten av en makeløs verden der alle arbeidere vil være intellektuelle. Wu hadde rett, mener hun, når han sa at da vil det ikke lenger være nødvendig å minne de intellektuelle om at de ennå er "privilegerte" som stadig trenger å bli minnet, på kroppen og i "sjæla" om at de

en er i ferd med å "frigjøre seg". Det som tidligere var en filosofi for spesialister, en boklig, abstrakt, og dermed dogmatisk og skjematisk filosofi, er nå i ferd med å bli levende, en marxisme framstilt i klare ordelag, lette å oppfatte for massene, fordi de står i direkte forbindelse med alle sider av arbeidslivet, en filosofi i handling, som tar direkte sikte på og faktisk også lykkes i å forandre verden. De store tekstene av Marx, Engels og Lenin har lenge vært gjenstand for et massivt aktivt og vedvarende studium. Det siste er at dette studiet av marxismen-leninismen skal forbindes med studiet av de store idealistiske filosofene, ikke bare Konfusius, Bibelen og Platon, men også moderne filosofer som fortsetter i samme spor, forteller hun. x)

Kineserne mener nemlig at "det er et utilstrekkelig kjennskap til materialismen og - kanskje først og fremst - liten evne til å anvende dens store rikdom i praksis (nettopp til kritikk av idealismen) som skaper grobunn for et "come back" for idealismen, som alltid er beredt til å nytte høvet. I filosofien som i overbygninga i det hele, er det ingen teori, hvor solid den enn tilsynelatende er, som er sikra mot å bli "undergravd innafra". ("Festningene lar seg lettest erobre innafra"). Og filosofien er, i siste instans kamp mellom klassene på teoriens område, og den gamle filosofiske melodien gjentar alltid det samme temaet, men i forskjellige tonearter. I virkeligheten finnes det bare to temaer, to grunnteser: en filosofi som direkte eller indirekte tjener borgerklassens politiske interesser, også innafor arbeiderklassen (da heter det reformisme) og innafor den marxistiske teorien (da er det revisjonisme), med alle påfølgende politiske konsekvenser. Og så den andre tesen ...

Nå er det imidlertid ikke nok for den moderne kineser å kunne foreta en korrekt, vitenskapelig analyse av situasjonen. Det er ikke nok at han(eller hun) vet at de både kan og bør gjøre det like godt som de gjør det som har større trening i å behandle disse begrepene. De må også ha mot til å uttrykke, formulere, den. "Og det er noe helt annet!" sier M.L. "Demokratisk sentralisme" er ikke riktig "demokratisk", det er vel klart, mener hun, dersom den ikke "sentraliserer" folkets meninger. Klarer ikke folket å uttrykke sin mening klart og unnskylder seg med at det er ikke "spesialist" på politikk, da er det ikke demokratisk sentralisme, men bare dens merkelapp. Kulturrevolusjonen la som kjent vekt på "opprøret" som Luxun også gjorde, og pekte anklagende på arven fra fortida: føyelighet, passivitet, tvil på egne krefter (jfr. Confusius' lære), som alvorlige feil. x) M.L. forteller at hun hørte det blei sagt om en ung mann: "for han skal det ikke bli lett å gjøre framskritt, han kan jo ikke gjøre to til ett, når han bare vet om ett". Dvs. han var ikke opptatt av å løse motsetninger, men var bare et passivt verktøy i hendene på faren, overordnede eller dristigere kamerater. Han tenker altså ikke selvstendig, bare adlyder. Men i Kina, påpeker hun, har verken en far, en ektemann, en kader eller en lærer noen som helst "legitim" rett til å vite bedre. Og deres retthaveri blir blindt dersom det bare gjelder å hevde denne deres "rett". Det gjelder enda mer når det er tale om politisk aktivitet, dersom det hevdes at "partiet har alltid rett", m.a.o. Stat-

7. MAI SKOLEN Line Dedichen

hatt makten i tidligere tider. Og det med god grunn. Drømmen som Konfusius og Platon bygget opp for seg sjøl, kan man si ikke kunne bli til virkelighet før de styrende blei hetende Lenin eller Mao, altså ikke vilke som helst filosofer som ikke støttet seg på en vilken som helst intelligens. Lenins drøm var som kjent at staten skulle kunne bli styrt av "kokkekoner". Han var såmenn ikke redd for gatefeiernes intelligens, han. Mao Tsetung som har levet noen etapper lenger under sosialismens utvikling, har ikke bare utformet dette teoretisk, han har litt etter litt satt det ut i praksis. I Kina blir ikke lenger arbeiderklassen holdt utenfor begrepene om organiseringa og ledelsen av arbeidsprosessen. Den får del i (blir satt inn i) teknologien, i teorien, i filosofien og i det hele i tenkningens funksjoner som ennå i går var monopolisert av borgerskapet og de intellektuelle som ikke godt kunne være "deres" - arbeiderklassens - intellektuelle. Nei, proletariatets diktatur "tar ikke livet av" sine intellektuelle, men det ser med mistanke på dem som ennå kanskje innbiller seg at intelligensen bare består av en viss elite av "intellektuelle" som betegnes slik av dem selv og av andre som anender dem som politisk redskap, bare fordi de ikke har noe med produktivt arbeid å gjøre, fysisk anstrengelse eller skitne hender i egentlig forstand, eller som Guo Moruo uttrykker det i sin berømte sjølkritikk: hender som er flekket av jord, olje eller blod. På slike intellektuelle ser Kina ikke bare med mistanke, men avskaffer dem. (Her ber M.L. om ikke å bli misforstått: Kina likviderer absolutt ikke sine "intellektuelle" fysisk og personlig, men den slags intellektuelle kan ikke mere oppstå i et land som nå endelig blir styrt av sin egen intelligens, som fungerer takket være denne intelligensen, som har betrodd sin framtid til den, til intelligensen hos massene som ikke lenger behøver å ledes og opplyses.)

må bekjempe sine gjengangere". Hva de intellektuelle da vil kunne utrette som "totale mennesker" kan ingen vite i dag. Som representanter for en masse som er væpna med teori og vitenskap, som ingen lenger kan smigre for dens "medfødte klasseinstinkt", eller dens "spontane" politiske klarsyn.

"Det eneste som kan sikre at Kina unngår at dets skjebne en dag blir avhengig av en håndfull mennesker som holder tømmene og styrer staten, er å oppdra millioner av marxister som kjenner og anvender marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning i teori og praksis", sa Liu til Michelle Loi en gang de hadde diskutert til langt på natt i Peking. Da hadde de også streift inn på spørsmålet om Stalin, og M.L. hadde spurt om den lille brosjyren fra 1963 framleis gjaldt, og det mente han at den gjorde. "Hvorfor da ikke gi den ut igjen?" spurte hun, men fikk høre at kineserne mente den kunne gjøre skade, rent objektivt, ved å gi vann på mølla for den "korrigeringa" av Stalin i Sovjetunionen som kineserne ikke er enige i ... Kritikken av Stalin er altså ikke siden blitt tatt opp i Kina, i hvert fall ikke offisielt. Men, sier hun, etter det hun hørte, ville det forbause henne om de ikke en dag - kanskje ganske snart - ville komme tilbake til den.

Det viktigste som foregår i Kina i dag er utvilsomt den revolusjonen i overbygningen som 7. Mai-skolen er et uttrykk for. Den fører også med seg det kineserne kaller "en frigjøring av filosofien" på en side og en utvikling av "opprørsånden" på en annen. (Mao lærte som kjent at "det er riktig å gjøre opprør").

M.L. forteller som et eksempel at da hun en dag kom ut fra et besøk på et sjukehus, så hun heiseføreren legge fra seg ei bok, og det var Lenins "Staten og Revolusjonen". I en korridor hørte hun ekko fra sjukepleierens studiegruppe og likedan på hotellet, fra oppvarternes "hjørne". Det betyr at filosofi-

en - administrasjonen vet best. Da er det mørkets makter som er ute og går. Da har vi "inkvisisjonen". En komité i Friggjøringshæren hevdet nylig i et skriv, forteller hun, at "den teorien som gjelder her, at partisekretæren står over oss andre, stemmer ikke med en proletær parti-ånd. Når en sekretær lar seg gjennomsyre av denne ideen, mener han å ha oversikt over enhver situasjon, kjenne instruksene fra øverste hold før andre, forstå situasjonen på lavere trinn, og da kan det se ut som han virkelig er bedre enn de andre. Men i virkeligheten er denne holdninga en variant av teorien om massenes tilbake-liggenhet, og et utslag av den idealistiske historieoppfatninga. Den røper at vedkommende ikke er besjelet av den rik-

M.L. skriver til slutt at om noen tror at massenes overvåking av de ansvarlige lederne bare angår medlemmer av partiet, er man på villspor. Hun har kunnet konstatere, sier hun, i de fabrikkene hun har besøkt og etter de svarene hun har fått på sine spørsmål, at det ikke er noen egentlig forskjell mellom partimedlemmer og andre kinesere. Medlemskap gir ingen spesielle rettigheter og enda mindre materielle fordeler (som det var begynt å bli vanlig før kulturrevolusjonen - og som det antydes at det dukker opp igjen), bare plikter, flere og tyngre plikter. Partimedlemskap blir aldri verken tilrådd eller foreslått, fikk hun høre. Det overlates til hver enkelt å avgjøre om han eller hun er verdig til medlemskap, og

reisen, som var nokså fæl, sier hun, med bare én mellomlanding i Karachi og hele tiden mot solen som ustanselig sto opp og forsvant igjen. Om et siste (og første) måltid sammen med "vennene", noe hun lenge hadde ønsket å få være med på. Hvordan hun omfavnet og kysset Huiying av mangel på ord, enda det er noe en ikke gjør i Kina. Hun føler det, når hun vel er hjemme igjen i Frankrike, som om hun vender tilbake som en annen enn den hun var før hun reiste. Og det oppdager tydeligvis også noen av hennes bekjente som, skriver hun, plutselig inntok en kjølig, for ikke å si fiendtlig holdning. Men det mener hun ikke har noe med henne personlig eller dem personlig å gjøre. "Vi spiller bare hver våre roller i den kampen som foregår overalt," skriver hun. Det finnes ikke "en drøss" med livssyn, det finnes bare to, som også Luxun hevdet hele sitt liv. Avviser man det ene godtar man det andre. Det er det hele! Men det er ikke alle gitt å nå fram til det riktige, det som svarer til den virkelige tingenes utvikling og kjennskapet til den. Ja, de kan ikke engang tenke seg at de må skaffe seg et slikt kjennskap, og dermed endelig rydde opp på "loftet" - i sin hjerne, som - for igjen å sitere Luxun, "alltid er full av gammelt skrot". De som befinner seg i denne situasjonen, slutter M.L., har god samvittighet og liten framtid. De andre, selv om de blir utsatt for hat som de ikke har fortjent, har i hvert fall den trøst at de beveger seg i riktig retning, såvidt de kan se, og at de bidrar litt til dette nye fenomenet i vår tid, dette maktfulle frambrudd av massenes intelligens fra det mørket den hittil har vært skjult i, for nå å overta makten.

tige innstilling til partiet, den riktige "parti-ånd". Den som lar seg fange inn av denne holdninga vil uvegerlig hevde seg over de andre og snu helt opp ned på forholdet individ-partikomiteé og monopolisere retten til å treffe avgjørelser." Det understrekes også, fortsetter hun, at gamle medlemmer av partiet ikke nødvendigvis har større sjanse til å ha rett enn de unge (de nye), og det henstilles til de gamle ikke å være autoritære og til de unge å vise initiativ. Så interessert er man i å få de unge til å tenke seg om og til å uttrykke seg åpent at det blir sagt at store og kjente navn avholder seg fra å skrive under eget navn (men at de gjør det under andre). Her kan det passe, mener M.L., å minne om den eksemplariske måten prinsippet om partiets overhøyhet over arméen blir anvendt på. En slik korrigering som snur opp ned på toppene i det vanlige "hierarkiet" kan bare forekomme i et land der innbyggerne på alle trinn er "medborgere" i ordets fulle betydning, og ikke underlagt noen som helst autoritet - hvor høy den måtte være - som kan true deres frihet. "Det er sånt som er så vanskelig å forstå i vår verden", sukker M.L. Derfor tyr man til slike "forklaringer" som "palassrevolusjon" og lignende som ikke har noe med Kina å gjøre i det hele tatt."

etter at søknad er innsendt og eventuelt godtatt, må vedkommende i lang tid bevise sin verdighet til medlemskap.

Da er det at det går opp for en, fortsetter M.L., at det ikke bare er massene i partiet som bygger sosialismen i Kina, men hele det arbeidende folk under ledelse av partiet og som tilfører det sin styrke og mer og mer også sin visdom. Da forstår en også hvorfor kinesere kan se så "himla" forbauset ut når de plutselig blir spurt om de er medlemmer av partiet. Ikke fordi det som ansvarlige kadrer er en selvfølge at de er det, men tvert imot fordi de - som ansvarlige kadrer like gjerne kan være det som ikke være det. At forskjellen mellom dem som er medlemmer og dem som ikke er det kan synes likegyldig i et land der alle bygger sosialismen og som for hver dag går framover, takket være en bevisst innsats ikke av en minoritet, ikke engang av en majoritet, men av hele folket. Bare med den forskjellen likevel at det er partimedlemmene som setter seg de høyeste mål og har det sikreste grepet på det verkøyet som forandrer verden, altså som på en gang er de mest effektive og de mest intelligente.

Helt til sist i sin beretning forteller M.L. om den siste dagen og om hjem-

x) Red. anm.: Jfr. Evangeliets bud om å "vende det annet kinn til", og den kristne religions reaksjonære, i beste fall konservative, innflytelse på samfunnsutviklingen. Marx hevder - og selvsagt med rette - at "i den grad de religiøse overlater sin skjebne i Guds hånd, i samme grad reduserer de sin egen "mått og megin", og bl.a. sin evne til å ta sin skjebne i egne hender ved f.eks. å velge riktig side i klassekampen.

Tilbakeblikk..

Forts. fra side 1

grunn trodde arbeidsfolk at det ikke lenger var noen konsekvent kommunistisk politikk og at partiet utartet til å bli et sosialdemokratisk parti. Jeg husker ikke akkurat når dette var, men det var først i femtiåra. Jeg har lyst til å nevne en episode for å karakterisere situasjonen. En partikamerat kom med den påstand at partiet hadde forlatt den marxist-leninistiske linje i politikken, og jeg husker Løvlien reagerte voldsomt og truet med å ta ham under behandling. Jeg sa til kameraten etterpå at "nå fikk du jamen på pukel'n". Dette beviser hvor langt partiet var kommet i revisjonistisk politikk og tenkning.

- Vilket spørsmål mener du var hovedtemaet?

- Både da og senere var det spørsmålet om proletarietets diktatur som førte til en åpen framtrede av partiets ledelse. Vi husker jo at Reidar Larsen sto fram i fjernsynet og erklærte at denne passus var strøket i partiets program.

- Programmet ble altså forandret og utvannet fra landsmøte til landsmøte?

- Programmet ble stadig endret i reformistisk og opportunistisk retning for å ende i ren revisjonisme.

- Fortell litt om kampen mot revisjonismen og organiseringen av opposisjonen før dannelsen av M.L.F.

- Opposisjonen ble etterhvert tvunget til å holde egne møter og etterhvert som motsetningene vokste, begynte en å organisere seg. Det resulterte i at man utarbeidet et eget revolusjonært program - en marxist-leninistisk front.

- Du tenker på det som ble bygget opp omkring tidsskriftet Røde Fane?

- Røde Fane ble foreslått i distriktstyret for at man skulle få et forum for åpen diskusjon innad i partiet og ikke en utflytende debatt i avisene.

- Husker du hvem som foreslo dette?

- Det var Bjarne Rolstad og Esther Bergerud.

- Ble det noen særlig kamp mot å starte et slikt teoretisk tidsskrift?

- Det ble vedtatt at studieutvalget skulle gi ut tidsskriftet, men partiledelsen grep inn og ville forby utgivelsen. Røde Fane ble imidlertid gitt ut og opposisjonen begynte å organisere seg.

- Hva vil du si er de viktigste lærdommer Kommunistisk Arbeiderforbund kan trekke av NKP's historie i vår kamp for å unngå de samme feilene og å bevare organisasjonen mot revisjonistisk maktovertakelse?

- Først og fremst må det bli gjennom et intenst studium av marxismen-leninismen, slik at en fullt ut behersker dette. En må også føre en skikkelig debatt som tar opp alle spørsmål, tanker og prinsipper - en meningsutveksling som kan løse og oppklare divergenser og misforståelser. Dessuten må en være på vakt mot elementer som melder seg inn i partiet for å ødelegge det. Det er meget vanskelig, for det er som regel trenede folk. Jeg kaller dette å føre en trotskistisk taktikk. Alt dette må en ha klart for seg.

- Vil du til slutt gi noen korte kommentarer og synspunkter om Kommunistisk Arbeiderforbunds arbeid for å danne et virkelig kommunistisk parti?

- Ja, det er vel det vi holder på med. Når vi skal danne et nytt parti er det viktig at vi kan klargjøre de ideer som preger den revolusjonære bevegelse - klargjøre synsmåtene ved en saklig diskusjon. En må ikke ta avstand fra hverandre - isolere seg, men ta kontakt for å utveksle meninger. Vi må også ta sikte på å klargjøre vår oppfatning for misfornøyde kommunister - og de er det mange av - slik at de innser at det er nødvendig å danne et nytt parti nå som det gamle er gått i oppløsning - i en opportunistisk og revisjonistisk retning.

- Har du noen andre kommentarer og synspunkter på Kommunistisk Arbeiderforbunds arbeid?

- Vi må sørge for at vår litteratur blir spredd innen fagbevegelsen. Det er forøvrig viktig å skape politiske diskusjoner innen fagforeningene og på de store arbeidsplasser, slik at en ikke begrenser seg til spørsmål om lønninger og arbeidsforhold isolert. Vi må understreke nødvendigheten av slike møter og agitere for møtene.

Det er i den seinere tida dannet mange partier og grupper innen arbeiderbevegelsen - noe som tyder på stor forvirring. Det er nødvendig å ta dette opp til diskusjon for å komme til klarhet i hva som virkelig foregår innen arbeiderklassen.

Det er derfor helt nødvendig hvis arbeiderklassen skal tenke på å erobre samfunnsmakten, at det organiseres et nytt kommunistisk parti.

Intervjuer: Torbjørn Hystad.

I. MAI 1974

Forts. fra side 1

forbindelser med DNA-folk og hans intriger for å forhindre at arbeiderklassen blir mobilisert til 1.mai-demonstrasjoner på et klart klassekampgrunnlag i opposisjon til klasesamarbeidslinja. Han er nå "general" for SV's opplegg i forbindelse med 1. mai og var med på å få istand "programmet" av 22/10.

Her heter det at "Representantskapet i Oslo faglige samorganisasjon mener at DNA og SV utgjør et flertall på Stortinget" og at man "har tillit til at dette flertall forstår å ivareta de fagorganisertes interesser."

På Sam.org.møtet i Oslo 11/2 viste SV at de står fast på en slik enhet med sosialdemokratiet. Sam.org.styret la fram DNA's forslag til "enhetsdemonstrasjon" med Sam.org. som enearranger. Dette var forøvrig et nytt trekk, for har alltid DNA insistert på å være med-arranger. Et tegn på at DNA nå er usikker og vaklende etter de mange fortjente nederlag i det siste. Men det ble etterhvert klart at deres taktikk gikk ut på å få dominere det hele politisk. Hovedparolen skulle være: "Samhold gir styrke - slutt opp om LO." Forslag til 1.mai-komite av 3 DNA-folk og 2 SV-ere, blant dem Rolf Dahl. Dette opplegg har det sikkert vært korridor-forhandlinger om - og sikkert vært en foreløpig enighet om, inntil skepsisen i SV fikk overtaket.

SV stilte derfor opp med et alternativt forslag med parolen: "Med fagbevegelsen for et demokratisk, sjølstyrt og sosialistisk Norge." Forøvrig skiller ikke forslaget seg fra DNA's på annen måte enn (og det var sentralt for SV) at man måtte få med en hovedtaler også fra dem, dessuten innebar det også en dårlig skjult invitasjon til AKP og deres "frontorganisasjoner". Det er mange taktiske hensyn å ta for opportunistene.

Om ikke DNA vil gi konsesjoner til SV (tildeling av taler f.eks.) måtte man slå inn på planen om eget 1.mai-arrangement - men da måtte AKP utmanøvreres slik at de sluttet opp om SV's alternative opplegg. Og det kan vel ikke være så vanskelig nå lenger - de står jo i dag fullt ut på den småborgerlige reformisme de også.

Ja, man må vel spørre seg om de i dag ikke faktisk står til høyre for i hvertfall en del av SV. Sirkuset hadde vel ikke vært fullkomment før også AKP hadde presentert et 1.mai-opplegg etter sine geniale hoder. De la fram på Sam.org.møtet et vrøvlete og småborgerlig "venstre"opplegg som fikk 9 st. (DNA vant med 109 mot 60 til SV).

Forslaget sto gjengitt i "Klassekampen" nr.6-74.

FAGLIG 1. MAI-FRONT DANNA I OSLO

Faglig 1. mai front 1974 er dannet i Oslo! 12 000 i gatene i Oslo i fjor forpliktar, og den nye 1. mai-komiteen som vart dannet 4. februar, har vedtatt ei forebels plattform på line med den ifjor. Dei viktigaste parolene er:

- Gjenreis LO som kamporganisasjon
- Nei til moms på allematvarer
- Forsvar folket sitt nei til EEC
- NATO ut av Noreg
- Støtt kvinnene sin kamp for frigjering
- Full støtte til den internasjonale frigjeringskampen mot imperialismen
- Ungdom, kjemp for egne krav!
- I tillegg vil det bli utarbeidet

paroler om bustadkampen, dei eldre og kultur.

Alle folkelege og progressive organisasjonar og grupper kan slutte seg til på grunnlag av støtte til minst ei av parolene, og kan ta del med egne paroler. På møte i Oslo Samorg 11. februar vil det bli gjort framlegg om at Samorg. sluttar seg til eit slikt parologrunnlag.

Det er valt eit Arbeidsutval i 1. mai-komiteen der desse sit: Per Larsen, klubbformann i Sosiale Etaters Forening, Torill Brekke, klubbstyremedlem i Aftenposten (grafisk), Halfdan Riisøen, formann i Oslo-Akershus AKP (m-l), Eva Celine Jørgensen, medlem av Sentralutvalget i Norges Gymnastisamband, Petter Lohne, Rød Ungdom, Universitetet.

Vi vil gi følgende kommentarer: En rød 1. mai kan det bare bli om man samler arbeiderne på klassekampens grunn. Men hva er det i AKP's forslag som markerer arbeiderklassens kamp mot borgerskapet? - Ikke et fnugg, - og det hadde vi heller ikke ventet. Hva med en politisk målsetting som peker framover - nemlig sosialismen? - Borte vekk! Hva med støtten til de ville streiker som pågår, og hva med oppfordring til å reise klassekampen i det hele tatt? -

Hva med støtten til arbeidere som kjemper innbitt for å bygge virkelige kamporganisasjoner - streikekomiteer på tvers av og i skarp kamp nettopp mot LO-forbund og det legale faglige apparat? Nei, her stiller AKP opp med "Gjenreis LO som kamporganisasjon"! Altså skal man si til Holmenkolbetjeninga: Oppløs streikekomiteen - avblås kampen og kjemp for et bedre LO (som kanskje sender to nye representanter til 5-mannsjuryen i arbeidsretten for der "å føre klassekamp"). Beklager, men dette vrøvlet er intet alternativ. Vi tror denne "faglige" komiteen med sine "sosiale etater" har glemt å ta med rotaryklubben i styret, - men det er kanskje ikke så farlig, de kommer sikkert i og med at de sikkert finner en bra parol. Bort med all moms er sikkert bedre enn mot moms på all mat - der kan de jo virkelig også gå sammen med hele folket mot futen.

Kvinner av alle klasser kan forene seg under kvinneparolen. Ungdom skal kjempe for egne krav. I sannhet - dette er klassesamarbeidsideologien - materialisert i paroleform. De anti-imperialistiske parolene som NATO ut av Norge og støtte til frigjøringskamp mot imperialismen fortjente bedre skjebne enn å havne i dette selskap.

At AKP reiser den nasjonale fanen i "forsvar folkets nei" viser mere deres småborgerlige sans for å se seg tilbake enn en ærlig proletarisk patriotisme som innebærer viljen til å erobre de politiske betingelser for nasjonal uavhengighet som omfatter arbeidsfolket.

Kan denne 1.mai-komiteen være alvorlig ment? Vi er ikke så sikker - den bærer tydelig preg av at den kanskje skal avgå raskt ved døden. Den har kanskje allerede fullført den rollen den var tiltenkt?

Kommunistisk Arbeiderforbunds syn på årets 1.mai-innhold er også lagt fram for de fagorganiserte, det blei også gjort kjent på Sam.org.møtet. Det er i sin helhet gjengitt her.

Enhet på klassekampens grunn

Vi står foran en 1.mai-feiring der DNA på den ene siden og SV på den annen side kjemper om hvem som skal ha kontrollen med årets 1.mai-arrangement i Oslo. Begge parter er enige om at Samorg. skal stå som arrangør. Det som de er uenige om er hvem som skal være hovedtaler og andre organisatoriske spørsmål. AKP på sin side er også enige i at Samorg. skal være arrangør, men er uenig i at ikke deres spesielle "frontorganisasjoner" og andre som står utenfor fagbevegelsen skal få delta på like fot.

Trass i at det her er tre politiske linjer som står mot hverandre, er de alle sammen enige om at LO skal stå sentralt i 1.mai-opplegget. DNA vil helst ha et opplegg i god gammel sosialdemokratisk stil, med LO-ledelsen som solid garantist for klassesamarbeid og borgerlig politikk. SV på sin side framtrer med en tilsynelatende mer "radikal" fasade, som imidlertid ikke betyr noe annet enn et forsøk på å lokke de arbeidere som har brutt med DNA ut i en ny blindgate, med nytt klassesamarbeid og nye manipulasjoner. Paroler som "bort med moms på maten" er bare pølsesnabben som arbeiderne forventes å slå seg til ro med, i stedet for å organisere lønnskampen mot dyrtid og prisstigning. Kapitalistene skal spares. Ingen forandring av det kapitalistiske system.

Kommunistisk Arbeiderforbund appellerer ikke til LO-apparatet, og har ikke noen illusjoner om at det skal ivareta arbeiderklassens interesser på 1. mai. Tvert i mot mener vi at en nødvendig betingelse for å gjenreise 1. mai som arbeiderklassens egen kampdag er at arbeiderne på grunnplanet organiserer seg på

tross av LO-apparatet. Derfor avviser vi både DNA, SV og AKP's 1. mai-opplegg.

Vi kommunister går inn for en enhet som har direkte utgangspunkt i arbeiderklassens eget grunnplan og som har et klart klassemessig innhold. Dette er vår linje i 1.mai-feiringen. Vi er absolutt for enhetsdemonstrasjon på dette grunnlag, men vi vil arbeide for at arbeiderklassens egen politiske og økonomiske kamp blir det ledende og bestemmende.

Ut fra dette vil vi oppfordre klassebevisste arbeidere til å vri den økende opposisjon mot DNA og LO-ledelsen ut av hendene på småborgerlige sosialister i SV. Sett arbeidernes klassekamp opp som politisk plattform for denne kampen. Den dagsaktuelle kampen mot kapitalismen må ha et sosialistisk samfunn som perspektiv og den anti-kapitalistiske kampen må være det politiske grunnlag for arbeiderklassens 1.mai-feiring.

Oslo-arbeidere: Lær av de ville streiker! Organiser kampen for arbeiderklassens egne krav! La det være grunnlag og målsetning for årets 1.mai i Oslo.

NED MED KAPITALISMEN - FOR
SOSIALISMEN

Kommunistisk Arbeiderforbund
Faglig utvalg

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program.

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

Still nye krav... Forts. fra side 1

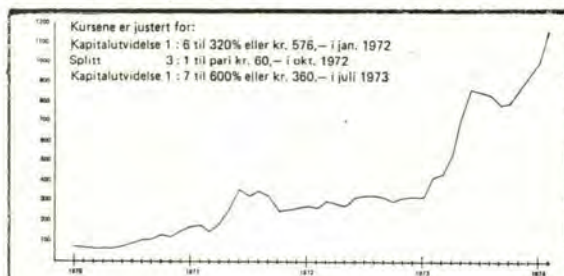
eller ble redusert, økte produksjonen og overskuddet for kapitalistene rekordartet. Selv om høykonjunkturen nå er i ferd med å ebbe ut internasjonalt vil Norge - som hittil har ligget noe etter - først nå toppen nettopp i 1974. Statistisk Sentralbyrås publikasjon Økonomisk Utsyn slår fast at de allerede inngåtte kontrakter til gode priser vil medføre solid vekst i eksporten gjennom storparten av 1974 uansett høykonjunkturutviklingen ute. Dessuten danner utbyggingen av oljevirkksomheten basis for en videre utvikling av høykonjunkturen her i landet, som er preget av en kraftig investeringsbølge (særlig har jern- og metallindustrien fulle ordrebøker). Det er med andre ord ikke bare nok å ta av, men et fortsatt stramt arbeidsmarked som gjør at arbeiderklassen nå stiller med de desidert sterkeste kortene på handa i eventuelle oppgjør med kapitalistene.

Hva har nå LO-forbundene foretatt seg i denne situasjonen? De har gjort nøyaktig det en kunne vente, nemlig stilt "krav" som selv kapitalistene i sitt stille sinn må være forbauset over. Jern- og Met.forbundet, som organiserer arbeiderne i dagens mest høykonjunkturpregede industri, har krevd et helt fantastisk lønnstillegg på 7,5 %! Enda verre er det med Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund, som bl.a. har som medlemmer arbeiderne i det sterkt ekspanderende Norsk Hydro.

	1973	1972
Salg og andre driftsinntekter	1.259.1	874.7
Produksjonskostnader	972.9	726.8
Driftsresultat for avskrivninger	286.2	147.9
Avskrivninger	128.6	72.3
Driftsresultat	157.6	75.6
Finansielle og andre utgifter	67.7	30.6
Overskudd for skatter	89.9	45.0

Den kraftige utviklingen av Hydros overskudd: nå er det på tide å gjøre et kraftig innhogg i kapitalens andel!

Dette forbundet våger ikke engang angi noen nøyaktig økonomisk ramme for de krav det fremmer ved tariffoppgjøret i vår, selv om forbundets formann, Leif Andresen, "mener" at det ligger et sted mellom 10 og 16 % (!). I motsetning til Jern- og Met.forbundet, som tross alt har krevd indeksregulering med 4 penges svingningstall, krever Norsk Kjemisk ikke en gang noen indeksbestemmelse, med den begrunnelse fra den samme formann Andresen at han ikke kan huske at man så lenge han har arbeidet med disse sakene har oppnådd indeksbestemmelse i en ettårig avtale.

Ovenstående framstilling av utviklingen av Hydros aksjekurser står i sterk motsetning til utviklingen for dem som skaper verdiene.

Det er tydelig at kampviljen er på topp i LO-forbundene!

Og ikke nok med det. Allerede nå begynner avisene og alskens økonomiske eksperter og byråkrater å snakke om at

regjeringen må gripe inn med samordning og pakkeløsning selv i forhold til disse elendige kravene fra LO-forbundene. Det er tanken bak Skånland-utvalgets innstilling en har klar i bakhanda - om en toppdirigert kontroll med lønnsutviklingen fra LO's, NAF's og statens side, til beste for kapitalen.

Etter dette er det klinkende klart for all verden at forbundsvis oppgjør ikke på noen måte tilfredsstiller arbeiderklassens mest elementære krav i dagens situasjon. Arbeiderklassen kan ikke sitt med hendene i fanget og se på hvordan forbundene fører en "kamp" med arbeidsgiverne om hvor stor reallønnsenningen skal være i en situasjon hvor lønnsarbeiderne i virkeligheten kunne være på offensiven. LO-forbundenes

"krav" må forkastes som ubrukbare. I stedet må det reises skikkelige krav lokalt, og en må ruste seg til å sette makt bak kravene. Her er lærdommene fra de "ulovlige" streikene i 1970 av avgjørende betydning. De viser at en må forberede seg på kamp ikke bare mot de enkelte arbeidsgiverne, men mot Arbeidsretten og hele det borgerlige stats- og rettsapparatet som settes inn mot streikende arbeidere, innbefattet LO-apparatet. De lokale kampene må ledes av arbeidernes egne, valgte streikekomiteer. Videre må det utvikles et streikestøttearbeid på disse samme premissene. Gjennomføres dette konsekvent, og står arbeiderne samlet og resolutt bak kravene, er det ikke tvil om at seier vil bli resultatet. Denne lokale kamplinjen, som arbeidermassene selv fører fram, er også den eneste virkelige garanti mot Skånland-utvalgets "samordning" over hodene på arbeiderklassen.

Dommen over... Forts. fra side 12

denne måten skal den relativt milde dommen over Trædal være et varsel om hva som kan skje i liknende rettssaker i framtida. Opinionen skal forberedes gradvis.

Avvis illusjonsmakeriet.

For å bekjempe denne utviklingen må en skarpt avgrense seg fra det illusjonsmakeri som kommer til uttrykk i krav om at Stortinget skal lovfeste "forbud" mot at norske militære deltar i øvelser rettet mot arbeidere. Parlamentet er et ledd i det statsapparat som reagerer mot Trædal. Et lovforslag som det nevnte vil i beste fall tjene som en avledningsmanøver for å dekke over dette forhold, og for å dekke over liknende, men mer skjulte øvelser i framtida. Dette vises like ut fra at myndighetenes egen opptreden under de siste øvelsene selv bryter med "gjeldende instruks" fra forsvarsministeren, og forsåvidt selv er "ulovlige". Klassekarakteren i instruks og lovverk viser seg nettopp i slike oppkonstruerte blendverk. Det borgerlige lovverket er i seg selv et blendverk som skal dekke over borgerskapets økonomiske og politiske undertrykkelse.

Ut fra samme standpunkt må en ta avstand fra paroler om "offentlig granskning av øvelsesvirksomheten" - et krav om at statsapparatet skal granske seg selv. En slik granskning har staten drevet med i lang tid, for å unngå fullt så klossete øvelsesopplegg i tida som kommer. Det er derfor tragikomisk å bivåne hvordan det småborgerlige venstre i Trædal-saken konsentrerer all sin "kamp" mot statsapparatet, om det faktum at det dreier seg om øvelser rettet mot navngitte organisasjoner. La oss bare slå fast at det her dreier seg

om helt perifere forhold. Øvelsenes klassekarakter forandres ikke en tøddel om organisasjonene det dreier seg om ikke lenger nevnes ved sitt rette navn.

Avvis legitimeringen av det borgerlige statsapparatet.

Illusjonsparolene peker i en bestemt retning: teorien om at forsvarsledelsen, NATO-apparatet og den høyresosialdemokratiske regjeringen utgjør en slags "stat i staten" som kan avsløres og oppheves gjennom parlamentarisk press. En linje som bygger på slike forestillinger er den verst tenkelige når det gjelder å støtte opp om Trædal. Dette viser ikke minst erfaringene fra IB-saken i Sverige. De organisasjoner som der stilte seg bak en slik linje (bl.a. med krav om offentlig granskning av IB gjennom en "femparti-kommisjon" utgått av Riksdagen) ble tydelig overrasket over den svært harde dommen i saken mot Isacsson, Gullou og Bratt. Overraskelsen var ikke på sin plass. Organisasjonene hadde selv lagt opp til slike dommer. Ved å knytte sine protestaksjoner og forhåpninger til statsapparatet ga de det samme statsapparatet frie hender til desto sterkere reaksjoner. Borgerskapets utøvende organer er, i Norge som i Sverige, utmerket i stand til å tolke slike svakhetstegn hos motstanderne - og til å handle deretter.

Kryp ikke for borgerskapets offensiv.

Disse svakhetene vil også gjøre statsapparatet bedre rustet til å gjennomføre den offensiv mot venstre-bevegelsen som nå er i gang. Det dreier seg om en offensiv som Trædal-saken er et ledd i, og som tar sikte på å knekke progressiv politisk virksomhet i Forsvaret. De organisasjoner som i dag vil pukke på sin legalitet ved å erklære sin forsvarsvilje mot utenlandske imperialistmakter,

har allerede kapitulert. Den norske staten er selv en imperialistisk stat, og Norge er en imperialistmakt. Vi tar på det sterkeste avstand fra opportunistiske utspill i regning av å "forplikte" arbeiderklassen til utelukkende å forsvare en kapitalistklasse mot en annen i en imperialistisk krig.

Imperialismen er ingen "stat i staten" i Norge. Bare borgerskapet er tjent med at det spres forestillinger om at NATO's kupplaner ikke fungerer i full overensstemmelse med hele den borgerlige, imperialistiske klassen her i landet. Bare en opinion som er ubundet av parlamentariske illusjoner og av opportunistiske knefall for borgerlig press, kan bidra til frifinnelse av Narve Trædal.

IMPERIALISMEN ER INGEN "STAT I STATEN" I NORGE. BARE BORGERSKAPET ER TJENT MED AT DET SPRES FORESTILLINGER OM AT NATO'S KUPPLANER IKKE FUNGERER I FULL OVERENSSTEMMELSE MED HELE DEN BORGERLIGE, IMPERIALISTISKE KLASSEN HER I LANDET. BARE EN OPINION SOM ER UBUNDET AV PARLAMENTARISKE ILLUSJONER OG AV OPPORTUNISTISKE KNEFALL FOR BORGERLIG PRESS, KAN BIDRA TIL FRIFINNELSE AV NARVE TRÆDAL.

LES OGSÅ

RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863, Kampen. Oslo 5

NYE OG GAMLE TZARER

Et klovnetog har fart gjennom Norge som gjennom flere andre vest-europeiske land. Den utviste russiske forfatteren Solsjenitsyn skulle bære oss med et besøk, og reaksjonære intellektuelle av alle slag så endelig sin store sjanse til å trekke både russerlue og seg selv ut av møllposen for en stakket stund. Som vi vet i dag fikk drømmen en brå slutt: Menneskehetens velgjører fra øst, profeten og mangemillionæren Solsjenitsyn syntes at skattene var for høye i Norge. De øvrige klovnene har vent tilbake til den store glømsel hvor de hører hjemme, men ett spørsmål står igjen: Hvem er egentlig Solsjenitsyn?

En ting må være helt klart, og Solsjenitsyn legger da heller ingen skjul på det selv: Hans protest mot de russiske myndigheter er ikke rettet spesielt mot utviklinga i Sovjet i dag, at landet er blitt et imperialistisk land på linje med de kapitalistiske nasjoner, ja selv i dag er en kapitalistisk stat.

Solsjenitsyn protesterer ikke mot at arbeiderklassen i Sovjet har mistet makta, han protesterer mot at de engang tok makta. Det er revolusjonen i 1917, oppbyggingen av den første arbeiderstaten i verden, med andre ord, selve den sosialistiske omforminga av samfunnet som for Solsjenitsyn er den største av alle forbrytelser i historien. For Solsjenitsyn er klassekampen roten til alt ondt i vår tid. Dette er en oppfatning som er helt konsekvent ut fra borgerskapets standpunkt, og borgerskapets talsmenn i hele Europa har lønnet sin forkjemper med å oppløfte et hylekor uten sidestykke i moderne tid.

Men hvis Solsjenitsyn er en forkjemper for borgerskapet og Sovjet i dag selv er blitt et kapitalistisk samfunn, hvorfor ble han da utvist, vil vel enkelte spørre seg. Skulle ikke det snarere tyde på at han kunne bli et viktig talerør for maktene? Svaret på dette må søkes i to forhold. For det første er de nye Tzarene i Kreml nødt til å utgi seg for å føre arven fra oktoberrevolusjonen videre. Og for det annet er Solsjenitsyns angrep på sosialismen grunnlagt på en mystisk - religiøs "livsanskuelse" med voldsomme nasjonalistiske innslag, ideer som han hentet fra de reaksjonære intellektuelle i tsar-tidas Russland. Disse idéene passer dårlig for byråkratene i dagens Sovjet i deres arbeid med å bygge opp kapitalismen på nytt, men at de og Solsjenitsyn av denne grunn kommer i konflikt gjør ingen av dem det spor mer progressive.

Et par sitater fra den talen han skrev da han mottok Nobelprisen i litteratur skulle vise hva slags kamp mot det umenneskelige i vår tid det er Solsjenitsyn egentlig fører!

"Det er de samme gamle følelser fra hulleboerlivet - gjerrighet, misunnelse, tøylesløshet og gjensidige ønsker om å skade hverandre, og som etterhvert har opptrått som klassekamp, massekamp eller faglig kamp, river vår verden i

stykker (med det mener han vel borgerskapets verden)... Enhver yrkesgruppe tilriver seg, så snart den har anledning, helt ufortjent og helt overflødig, et stykke - selvom siden hele samfunnet vil styrte sammen." I den samme talen omtaler han frihetskampene i den tredje verden i dag som "Det framstormende, flirrende barbariets påtrykk", og den kapitalistiske verdens ettergivenhet (hva nå den skulle bestå i) sammenligner han med vestmaktens knefall for Hitler i Munchen i 1938. Stilt overfor denne blinde redsel for revolusjonen, denne utilsrørte rasismen hos vår tids store humanist og gave til menneskeheten (les: borgerskapet) som det sto i VG, vil man kanskje si: Hvor naiv er det mulig å være? Mannen opplevde da tross alt Sovjets kamp mot nazistene og han så da med egne øyne deres herjinger i sitt eget land? Men Solsjenitsyn er ikke naiv på dette punktet, han fører sitt hat til arbeiderklassen ut i den ytterste konsekvens. Stilt overfor valget mellom fascisme og kommunisme velger han fascismen. Dette er nettopp hovedinnholdet i hans siste verk. Der blir russere som gikk over til Hitler under krigen, og som etterpå fikk sin fortjente straff, unnskyldt med at de protesterte mot kommunismen, som er et verre system enn fascismen. Slik står altså Solsjenitsyn på det samme standpunkt som borgerskapet i 30-åra, som ønsket fascismen velkommen fordi den var et middel til å stoppe kommunistene, til å holde arbeiderklassen i sjakk. Og det viser igjen at klovnetog fra Oslo til Lillehammer er alvorlig likevel. Det viser at Borgerskapet nå som alltid vil hylle en mann som formulerer deres innerste hemmelighet: Et hvilket som helst barbari og blodbad er å foretrekke framfor arbeiderklassens maktovertakelse og den sosialistiske revolusjon.

N.P.

DOMMEN OVER TRÆDAL

Det borgerlige statsapparatet avslørt.

Avsløringene omkring øvelser som "Good Heart", "Firm Sand" og Wintex har blottlagt hvordan alle organer - lokale og sentrale, sivile og parlamentariske - såvel som militære - innen den borgerlige stat er rettet inn på voldelig undertrykkelse av arbeiderklassen og progressive organisasjoner. De viser dermed at bare en bred opinion som ikke støtter seg på tillit til noen statsorganer, kan beskytte Narve Trædal i forbindelse med statsapparatets rettslige anslag mot ham.

Dommen er et ris bak speilet.

Narve Trædal ble dømt til seksti dagers betinget fengsel med to års prøvetid for å ha offentliggjort bevis for at Forsvaret driver øvelser rettet mot organiserte norske arbeidere og mot or-

ganisasjoner på venstresida. Dommen er anket. I den fortsatte kamp for å stanse prosessen mot Trædal må en ha denne dommens karakter klart for seg. Dette er viktig også for å kunne forberede seg til å svare den offensiv rettsapparatet fortsetter mot politisk virksomhet i Forsvaret.

Dommen er relativt mild. Dette skyldes delvis den omfattende reaksjon som rettssaken er blitt møtt med i befolkningen. Men viktigere er det å slå fast at borgerklassen i den nåværende situasjon ikke på noen måte var interessert i en hard dom. Klassekampen er på langt nær så tilspisset i Norge i dag at noe slikt skulle være nødvendig.

Det som var nødvendig for borgerne, var at dommen ble fellende. Dermed ligger veien åpen for for det første å anstifte nye rettssaker mot progressiv virksomhet i Forsvaret, og for det and-

re å skjerpe straffeutmålingene alt ettersom klassekampens utvikling måtte nødvendiggjøre det. Det er anerkjent rettspraksis i Norge at straffene for samme handling kan variere vilkårlig alt etter den dømtes politiske betydning og anskuelser. (For få år siden ble f.eks. en politisk militærneker ilagt ekstra lang straff med den uttrykkelige begrunnelse at han var medlem av sentralstyret i det daværende Sosialistisk Ungdomsforbund.) Og det er et like anerkjent prinsipp at domsavgjørelser varierer i takt med den skiftende politiske bevissthet i befolkningen. (Det er ikke lang tid siden at tre politikonstabler, som bevislig hadde gjort seg skyldige i voldsbruk, ble frikjent i Oslo Byrett, med den begrunnelse at respekten for politiet var synkende hos allmenheten.) På

Forts. side 11